

zgledi kažejo, da ima Poljska pri izmenjavi tehnične in ekonomske informacije široke stike s tujino. Tudi druge države na podoben način združujejo stike na tem področju. Avtor govori o različnih možnostih in oblikah takega sodelovanja. Na koncu meni, naj bi njegove predloge, dopolnjene in popravljene s pripombami diskutantov, predložili FID.

Publikacija bo dobro služila kot informacija in vsaj malo eliminira pomanjkanje literature s področja tehnične in znanstvene dokumentacije in informacij pri nas.

Ivanka Bauman

Bibliografski vjesnik. Cetinje. IV/1964, št. 1/3, 274 + (II) str. 8°.

Naj najprej opozorim na zanimiv članek Radovana Vukčevića *Pogled na »Bibliografijo»* člankov in prispevkov iz časnikov in časopisov »Jugoslovanskega bibliografskega inštituta«. Govori o vedno aktualnem in težko opredeljivem pojmu selekcije pri tekoči nacionalni bibliografiji. Za časopise se da še nekako definirati, za časnike pa ostajamo pri zelo splošnih načelih (pomembnost avtorja, dogodka, aktualnost, izčrpnost ipd.), ki slej ko prej pristanejo pri subjektivnem vrednotenju. Sestavljalci nihajo med načelom, da naj bo nacionalna bibliografija slika stvarnosti, in med bojaznijo, da bi postalo gradivo nepregledno, prenatrpano. Tu bo še vedno odločilna bibliografova razgledanost, odločnost, doslednost in ne nazadnje posluš, za pomembnost dogajanj svojega časa. Vukčević napoveduje »valorizacijo« leposlovja. Zlasti opozarja na selekcijo kriminalk, quasi romanov in zgodbic, prevedenih večinoma z Zahoda. Njihova kvaliteta je v glavnem pod vsakim nivojem, toda naši ljudje jih bero (celo žro), dvigajo naklado našim listom, po popularnosti jim gre eno prvih mest. Če jih nacionalna bibliografija ne bo upoštevala, ali bo potem še realna slika naše stvarnosti, ki je deloma prav zaradi tega branja taka, kakršna je? Ali: če izide tako

»nebodigatreba« besedilo v knjižni obliki, ga bibliograf upošteva brez pomisleka, če pa je objavljeno v časniku, se mu zdi sumljivo. Dalje opozarja Vukčević na množico pesmi, saj daje poezija četrtno vseh enot v seriji C. Vemo, da je mnogo teh verzifikacij brez vrednosti. Selektor stoji pred zamotanim vprašanjem. Če upošteva samo pesniško že priznana ime, bo moral izpustiti na primer začetne objave ljudi, ki se bodo morda z leti povzpeli na Parnas. Če se loti poezije z estetskimi merili, je v nevarnosti, da bo moral izpustiti tudi kaj pesmi priznanih pesnikov. Potem psevdonimnost, v katero se zatekajo nekateri zaradi slabe kvalitete, a še večkrat zaradi polemičnosti ... Selekcija v umetnosti je morda celo bolj odgovorna in delikatna kot v znanosti.

Bibliografije so tokrat objavljene štiri. Miroslav Luketić je obdelal edini letnik Lovčenskega odjeka, leposlovno znanstvenega časopisa iz leta 1925. 115 enot je razdelil po UDK, z avtorskim in predmetnim imenskim kazalom. Vaso Jovović je izbral iz črnogorskih listov v letu 1961 članke o NOB (413 enot). Dodal je precizne opombe, kazal pa na žalost nobenih; zlasti bi bilo na mestu podrobno predmetno kazalo. Zagorka Đurović nadaljuje z bibliografijo časopisa *Susreti* (1953—1962). Sedaj objavlja 179 enot iz stroke umetnost (UDK 7), z avtorskim in predmetnim imenskim kazalom.

Marko Špadijer in Ksenija Grujić sta obdelala »Štamparsko-izdavaško djelatnost u Crnoj Gori u 1964. g.«. Zanimiv je kriterij, saj sta opisala vse, kar se je v Črni gori natisnilo, ne glede na jezik, avtorja, založbo, torej za nacionalno bibliografijo dokaj nenavaden kriterij. Slovenska bibliografija na primer ne upošteva del, ki so se pri nas samo tiskala, sicer pa nimajo s slovenskimi avtorji, prevajalci, založbami, jezikom nobene zveze. Tako najdemo med 121 enotami marsikatero makedonsko ali hrvaško. Tehnično so opisi posneti po Jugoslovanski bibliografiji. Razdelitev je po

UDK s podrobnimi vrstilci, dodano je imensko kazalo. Od slovenskih avtorjev najdemo Kreftovo knjigo esejev Portreti ruskih pisaca (pomotoma uvrščena v književnost jugoslovanskih narodov namesto v rusko). Ko smo že pri nacionalni bibliografiji, naj samo omenim obsežno »Bibliografijo članaka i priloga u crnogorskim listovima i časopisima 1958. godine«, ki jo je sestavil Vaso Jovović, izdala pa Centralna narodna biblioteka SR Črne gore na Cetinju. Obsega 255 listov z 2260 enotami, kar daje slutiti zelo širok kriterij izbora. Razdeljena je po UDK, ima imenski in predmetni register. Tisk (ciklostil) je mestoma slab. Škoda za tako veliko delo.

Sicer obsega Bibliografski vjesnik še nekaj drugih, nebibliografskih sestavkov. Več kot tretjino časopisa polnijo osebni spomini dr. Nikole Škerovića, zgodovinarja in publicista, na svoje osemdesetletno življenje. V rubriki prikazi in beležke je govora o mnogih knjigah, od katerih so pa le redke bibliografske.

Jože Munda

Bibliotekarz. Czasopismo poświęcone sprawom bibliotek i czytelnictwa. Warszawa. XXXII/1965, št. 1—12, 384 str. 8°.

V novoletnem voščilu bralcem v januarski številki ugotavlja uredništvo, da dinamika družbenih sprememb zadnjih let postavlja pred knjižničarje ogromne naloge: zbirati gradivo, dajati informacije, izobraževati in vzgajati, delati »bolje, hitreje, ekonomičneje«. Posebna naloga knjižnic v letu 1965 pa bo sodelovanje pri volilni kampanji za Sejm (= skupščina) in za ljudske svete. Pri tem pripada »Bibliotekarzu« naloga, da spodbuja k delu in daje zglede dobrega dela iz domovine in tujine. V preteklem letu je posvetil največ pozornosti racionalizaciji in tehničnim postopkom v knjižnicah ter problemom gradnje knjižnic, v letu 1965 pa bodo njegova glavna skrb knjižni fondi, njihova nabava, vsebina in uporaba, informacijsko-bi-

bliografska služba v bibliotekah raznih vrst ter organizacijska vprašanja raznih knjižničnih mrež. Ta uvod pa je tudi vse, kar je v letniku splošnega in načelnega; v nasprotju s sovjetskimi, češkimi ali bolgarskimi knjižničarskimi glasili so tudi vsi članki strokovni, zelo koristni in praktični. Iz pestre vsebine bomo izbrali le nekatere.

S. Sekierski piše o »Nekaterih problemih izpopolnitve fondov«. Vrednost knjižnih fondov glede na vsebino, umetniško in idejno vrednost je zelo težko analizirati. Zato v glavnem uporabljamo kriterij razmerja med posameznimi vrstami literature. V poljskih ljudskih knjižnicah naj bi bila idealna struktura knjižnega fonda naslednja: mladinska književnost 22—25 %, leposlovje 40—45 %, poljudnoznanstvo 35—40 %. Vendar pa trenutno kaže leposlovje rahlo tendenco po naraščanju, poljudnoznanstvena književnost po upadanju. To je posledica povpraševanja bralcev; analize kažejo, da se poljudnoznanstvena književnost veliko manj bere kot leposlovje in mladinsko slovstvo. Leta 1963 je bilo npr. poljsko povprečje sledeče: poljudnoznanstvena literatura je obsegala 29,6 % fondov ljudskih knjižnic, a izkazovala le 10,8 % izposoj. Krediti za nabavo knjig v ljudskih knjižnicah so od 1956—1962 stalno naraščali, leta 1963 pa so se zelo zmanjšali in tako tudi 1964. Stanje je pri raznih knjižnicah različno, tam, kjer je najslabše, se že opaža posledica: upadanje števila bralcev.

Podoben problem obravnava J. Andukowicz v članku »Nakup in uporaba nebeletristične literature v ljudskih knjižnicah«. Nebeletristična književnost obsega na Poljskem okrog 35 % vseh izdanih knjig. Knjižnice je imajo sicer veliko, a če jo kritično pregledamo, ugotovimo, da je velik del zastarel. Te knjige je treba namreč drugače izločiti in obnavljati kot beletrijo: to izločamo zaradi izrabljenosti, nebeletristično književnost pa zaradi neaktualnosti. Ker je večina neleposlovnih fondov v poljskih ljudskih